

MARIEKE EN DE ORGELMAN

MIA BRUYN-OUWEHAND

MARIEKE EN DE ORGELMAN

MARIEKE EN DE EEKHOORN
MARIEKE GAAT MELKEN
MARIEKE BLIJFT ALLEEN THUIS
MARIEKE VERDWAALT OP DE HEI
MARIEKE BAKT PANNEKOEKEN
MARIEKE EN HAAR VRIENDJE
MARIEKE KRIJGT VISITE
MARIEKE WERKT IN DE TUIN
MARIEKE IN DE SNEEUW
MARIEKE EN DE ORGELMAN

voor meisjes van 6—9 jaar.

MARIEKE

en de orgelman

door

MIA BRUYN-OUWEHAND

met plaatjes van RIE KOOYMAN

VIERDE DRUK

VAN GOOR ZONEN

—

DEN HAAG

Er was een draaiorgel in de straat.
Juist toen de school uitging.
Het was een orgel met vergulde krullen.
En met poppen. Die sloegen op de tamboerijn. En ze lieten bellen rinkelen.
Marieke vond dat erg mooi.
Maar het mooiste waren de twee pony's.
Die trokken het orgel.
Hans had nog nooit een draaiorgel gezien. Hij keek zijn ogen uit.
Als het stilstond streelde hij de pony's over hun neus.
Hij liep er achteraan. De straat uit.
„Hans,” zei Marieke, „ga je mee naar huis?”
„Nee,” zei Hans, „ik vind het draaiorgel veel te mooi.”
En hij liep maar mee met het orgel.

Eén straat kan ik ook nog wel mee-
gaan, dacht Marieke.

Ze gaf Hans een hand en zo liepen ze
samen mee.

Het orgel speelde: Er ruist langs de
wolken....

„Dat doen we voor jullie,” zei de man
met de centenbak.

„Dank u wel, meneer,” zei Hans beleefd.
Marieke zei: „Maar we hebben geen cent
om in uw bakje te doen.”

„Dat hindert niet,” zei de man. „Jullie
mogen voor niks luisteren.”

Marieke keek om naar de hoek van de
straat. Ze moest goed onthouden hoe
die er uitzag.

Er was een groentewinkel op de hoek.
Ze zou dat goed onthouden. Dan kon
ze nog weer een straatje mee.

Hans liep naast de pony's. In zijn land
waren ook kleine paardjes. Hij was blij
zulke goede bekenden te zien.

„Aai ze maar eens,” zei hij tegen Marieke. „Zó, over hun neus. Dat vinden ze prettig.”

De pony's zetten ook een erg tevreden gezicht, als ze geaaid werden.

Het duurde een poosje tot Marieke het durfde. Ze voelde hun zacht behaarde velletje. En hun neus, die precies heel zacht leer was.

Ze keek nu niet meer naar de poppen met de bellen.

De pony's waren véél leuker.

Ze liepen en liepen. Straat in straat uit.
Marieke vergat te kijken naar de hoe-
ken van de straten.

En Hans vergat de tijd.

Toen zag Marieke opeens een bus met
de lichten op.

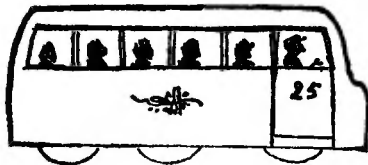
Wat? Was het al avond?

Ja, het werd al donker. Daar had ze
niets van gemerkt.

Ze keek naar de bus. Het was een
groene. Een stadsbus. En hij had een
nummer, dat ze nog nooit gezien had.
Bus 25. Waar waren ze dan toch ver-
zeild?

Hans scheen nergens aan te denken.

Maar Marieke begreep, dat ze verdwaald
waren.

Nu wist Marieke precies wat ze dan doen moest.

Je gaat naar een agent. En je zegt: „Agent, ik ben verdwaald.”

Hij vraagt waar je woont. En je zegt de naam van je eigen straat.

Dan haalt hij een boekje uit zijn zak. Daarin zoekt hij de straat op.

Je zet allebei je oren goed open.

Want dan vertelt hij je, hoe je lopen moet.

Je zegt alles nog eens na. Je telt op je vingers. Zoveel straten moet je gaan.

En dan kom je op een brede straat.

Waar een tram door loopt. Lijn 10. Die moet je maar volgen om bij je eigen straat te komen.

Dank u wel, agent. En dan loop je zo hard je kunt.

Zo heeft Marieke het geleerd.

Maar waar haalt ze nu zo gauw een agent vandaan?

De mannen van het orgel hebben op eens haast.

Zeker omdat het donker wordt.

Ze draaien niet meer aan het grote wiel. Ze duwen aan de duwboom. En ze lopen hard door.

Hans houdt een pony bij de teugel. Dat mag, zegt de man.

En Marieke loopt maar hard mee. Misschien ziet ze in de volgende straat een agent.

De straten gaan er raar uitzien, vindt ze. Ze heeft nog nooit zulke huizen gezien. Zeker zijn ze wel honderd jaar oud.

Het is net of je in een andere wereld bent.

Jongens bonzen tegen je aan.

Ze roepen je na en schelden je uit.
„Neger,” roepen ze naar Hans.
Jongens met kapotte kousen. En gescheurde kielen.
Ze eten sinaasappelen zomaar uit hun hand.
En ze kijken je aan of ze zeggen: „Wat doe jij hier? Jij hoort hier niet.”
Marieke gaat bijna huilen.
De agenten hier zijn misschien ook rare kerels. Misschien stoppen ze je in het cachot. Zo gauw ze merken, dat je hier niet hoort.

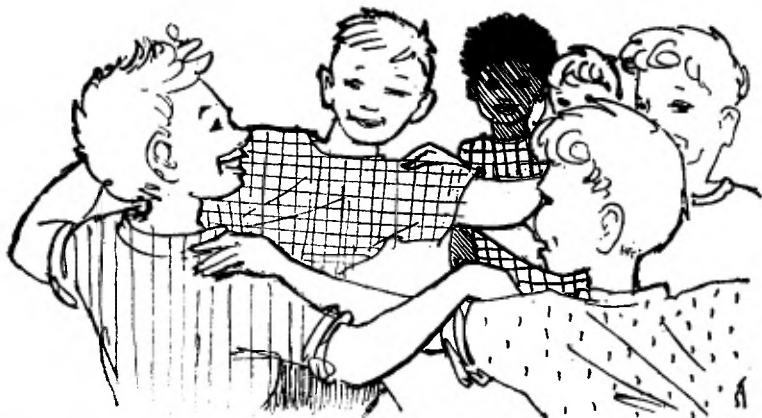
De deuren van de huizen staan open. Uit de portalen rollen vuile kleine kinderen op de stoep. Van de stoep in de goot.

O ja, hier is zeker een andere wereld. Om het orgel komen grote jongens en meisjes.

„Speel eens een walsje,” roepen ze.

En dan pakken ze mekaar bij de schouders en doen een dansje.

Dat vindt Marieke wel weer leuk. Ze zien er zo vrolijk en gezellig uit, dat ze vergeet te huilen.

Na het dansje waren ze een smal steegje binnen gegaan. Het orgel werd een poortje binnen gereden. De pony's en de vergulde poppen verdwenen in een schuur.

De wereld leek opeens heel donker en treurig.

Hans stond beteuterd te kijken.

Was dit nu het eind van het feest?

„Nu moeten we naar huis,” zei hij tegen Marieke.

Ja. Naar huis. Maar hoe?

„Ik geloof.... dat we verdwaald zijn, Hans.”

Marieke voelt hoe haar lipjes beven.

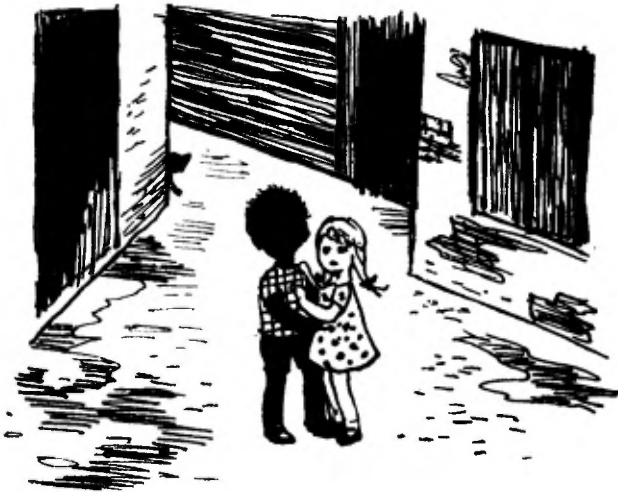
„We lopen dezelfde weg weer terug,” zegt Hans.

„Wéét jij die weg nog, Hans?”

Nee, Hans gelooft niet dat hij de weg nog weet.

En hij is ook wel bang voor de jongens in de straat.

„O, o, wat moeten we nu doen?” zegt Marieke.

„**W**aarom huil je?”

Marieke kijkt om. Waar komt dat fijne stemmetje opeens vandaan?

Achter haar staat een meisje, even groot als zij. Ze heeft een lichtblauw jurkje aan en een zilveren bandje in het haar.

„We zijn verdwaald,” zegt Marieke.

„Kom dan maar,” zegt het meisje. „Ik ga jullie trakteren.”

Ze doet haar hand open en op de palm liggen twee stuivers.

„Is dat van jou?”

„Heb ik gekregen van mijn vader.”

„Is dat de orgelman?”

„Ja. En is dat jouw broertje?”

Ze kijkt naar Hans.

„Dat is mijn vriendje.”

„Wat fijn dat je zwart bent,” zegt het meisje.

„Waarom fijn?” vraagt Hans verbaasd.

„Ik word altijd uitgescholden.”

„Je zou veel centjes kunnen verdienen met het aapje.”

„Welk aapje?”

„Dat van ons. Ik zal het je laten zien. Maar eerst gaan we lekkers kopen.”

Het meisje trippelde voor hen uit het steegje in. Voor een klein winkeltje bleef ze staan.

„Wat kies jij?” vroeg het meisje aan Hans.

Op een blad achter het raam lag allerlei snoepgoed. Roze en geel en rood en groen suikergoed.

„Mag ik ook wat uitzoeken?” vroeg Marieke. „Dan kies ik dat. Als het niet te duur is.”

Ze wees naar een stuk drop. „Zal ik dat met Hans delen?”

Ze gingen het winkeltje binnen en het meisje kocht voor twee stuivers drop. „Dat delen we met z'n drieën,” zei ze. Buiten schoot er dadelijk een grote jongen op Hans af. Die pakte hem zijn stuk drop af.

En meteen kwamen er méér jongens, een hele troep. En allemaal gingen ze vechten om het stuk drop. Ze gooiden Hans op de grond. En ze rolden boven op en over hem. Er was niets meer van hem te zien.

Het meisje was verdwenen.

Marieke stond er bij te huilen. Nu zou Hans zeker dood geslagen worden, dacht ze. Ze zag een tipje van zijn zwarte neus. Daar siepelde een rood straaltje uit.

Opeens dook er in het halfdonker een grote jongen op. Groter dan alle andere. Hij bukte zich en begon de jongens van

Hans af te trekken. De een na de ander smeed hij opzij.

Naast Marieke stond nu weer het meisje met de blauwe jurk.

„Ik heb mijn broer gehaald,” zei ze.
„Die zal ze wel eens eventjes.”

De grote broer tilde Hans op en veegde met zijn hand het bloed van zijn gezicht. Het stuk drop raapte hij van de straat op.

„Dáár,” zei hij. „Eet nou maar lekker op.”

Marieke wou zeggen, dat het vies was. Maar Hans zoog er al op.

„We zullen je boven afwassen,” zei het meisje.

„Er is een knoop van zijn jas,” zei Marieke.

„Die naait mijn moeder er aan. Kom maar.”

Ze gingen de poort weer in en een donkere trap op. In plaats van een leuning was er een dik touw. Dat voelde glad en vettig aan je handen.

Ze kwamen op een stikdonker portaal-tje. De jongen gooide een deur open. En daar keken ze in een grote ruimte, helder verlicht.

Het leek een zolder.

Maar er stonden bedden en stoelen en tafels.

En het was er vol mensen.

Een dikke vrouw nam Hans bij de hand en waste hem schoon aan een gootsteen.

Er was een grote scheur in zijn jas. Ze haalde een naald en draad en naaide de scheur dicht.

Daarna werd hij op een stoel gezet aan de tafel.

„Kom jij ook maar hier,” zei de vrouw tegen Marieke.

Ze kregen ieder een kom koffie. Lekker zoet met veel melk.

Hans was zo verlegen. Hij zat bijna met zijn neus in de kom.

Maar toen die leeg was, keek hij op.
En toen gaf hij een kreet van verrassing.
Want wàt zat daar boven op een plank-
je aan de wand?

Een aapje.

„Een aapje,” riep hij. „Mag ik het vast-
houden?”

„Pas maar op. Soms bijt hij,” zei de
man van het orgel.

„Maar mij niet,” zei Hans.

Hij liep naar het aapje en strekte zijn
hand uit.

En meteen, wip, daar zat het op zijn
schouder.

Hans nam het in zijn armen.

Het aapje liet zich strelen.

Je zag, dat hij zich thuis voelde bij
Hans.

Met zijn kleine handjes krawwde hij
Hans in zijn haar.

Misschien rook dat zwarte kroeshaar
nog naar het oerwoud.

„Hoe komt u aan het aapje?” vroeg Hans.

„Wij hebben het gekocht van een zee-man.”

„Die heeft het meegebracht van ver over zee.”

„Uit mijn land,” zei Hans.

Marieke dacht: o heden, nu gaat hij weer huilen. Zó blonken zijn ogen.

Hans verstopte zijn gezicht tegen het aapje.

„Kunnen we jou ook niet kopen?” vroeg het kleine meisje.

„Jij zou geld kunnen ophalen met het aapje.”

Nee, dat ging niet. „Kinderen worden niet verkocht,” zei de dikke vrouw.

„Mag hij dan bij ons blijven wonen?” vroeg het meisje weer.

„Ik moet naar mijn tante,” zei Hans.

En nu opeens dachten ze er weer aan, dat ze verdwaald waren.

Juist wou Marieke vragen, hoe ze thuis moesten komen. Daar schoot er op eens iets glibberigs langs haar heen.

„Wat is d`at?” riep ze verschrikt.

Een wonderlijk glad dier schuifelde over de grond.

Het had heel kleine pootjes en een brede staart.

Het hief zijn kop op en gaf een geluid als: „Moe-oe, moe-oe.”

„Dat is de zeehond van oome Kees,” zei de grote jongen.

„Moe-oe, moe-oe,” huilde de zeehond.

„Roept hij om zijn moeder?” vroeg Marieke.

Daar moesten ze allemaal erg om lachen. De grote jongen zat op een stoel en nam de zeehond op zijn schoot.

„Is hij niet nat?” vroeg Marieke.

„Voel zelf maar.”

Marieke stak voorzichtig een handje uit en aaide hem over zijn kop.

Hij had het heerlijkste zachte vel, dat ze ooit gevoeld had.

„Woont hij bij jullie?”

„Mijn oom werkt met hem in het circus. Vijf heeft hij er.”

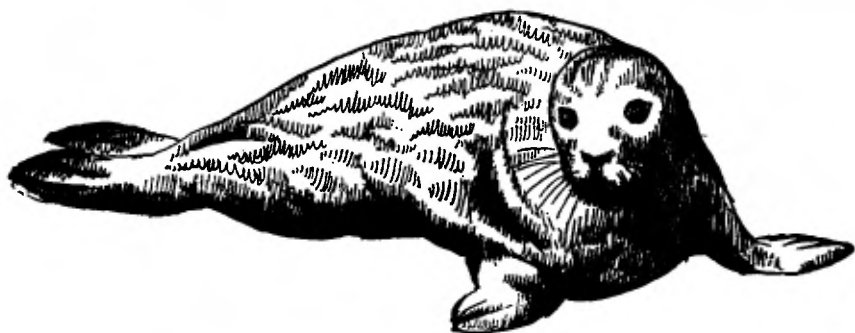
„Waarom is hij alleen hier?”

„Hij moet gedresseerd worden. De andere zijn al afgericht.”

De jongen zette de hond op de grond en riep hem een woord toe. Het dier kwam rechtop, op zijn sterke vissestaart.

„Hij heeft een staart als een zeemeermin,” zei Marieke.

„Van zeemeerminnen weet ik niets,” zei de jongen.

„Maar ik verpraat mijn tijd. Ik moet aan het werk.”

Hij liep naar een hoek van de kamer en nam vijf ringen op.

Die begon hij vliegensvlug door elkaar te gooien en weer op te vangen.

„Het gaat prachtig,” riep Marieke.

„Laat mij het ook eens proberen.”

„Op een andere keer,” zei de jongen.

„Nu heb ik geen tijd. Ik moet oefenen.”

„Oefenen? Waarvoor?”

„Morgenavond moet ik optreden.”

Marieke begreep er niets van.

De jongen liet een ring vallen.

„Zie je, dat komt ervan. Dat mag niet.”

„Waarom niet?”

„Omdat het mijn vak is. En je vak moet je goed doen.”

„Ik dacht, dat timmerman een vak was. En metselaar.”

De jongen klakte met zijn tong. „Dit is mijn vak,” zei hij fier. „Wij zijn kunstenaars.”

„Moet je dat vak in het circus doen?”

„Daar werk ik voor. Maar ik ben nog niet goed genoeg.”

Aan de tafel zat een man. Met eindeloos geduld liet hij een tolletje draaien. Midden op dat tolletje zette hij een poppetje.

Telkens viel het tolletje om. Dan begon hij opnieuw.

„Ben u ook kunstenaar, meneer?” vroeg Marieke.

„Ja zus. Ik reis de kermessen af.”

O, o, in wat een wonderbaarlijk huis waren ze terecht gekomen.

Het is toch maar goed eens te verdwalen, dacht Marieke.

Het meisje met het blauwe jurkje moest nu ook aan het werk.

Op de vloer lag een man op zijn rug. Het meisje had haar sandaaltjes uitgetrokken.

Met blote voeten ging ze in zijn handen staan.

Als ze goed vast stond, ging hij zijn armen strekken.

En zonder te wiebelen ging het meisje omhoog.

„Is dat nu jouw vak?” vroeg Marieke. Het meisje hield haar ogen strak op een punt aan de muur.

Ze gaf geen antwoord.

Ze had nu het hoogste punt bereikt.

In de handen van de man stapte ze om.
En toen ging het even langzaam weer
neer.

Ze sprong op de grond.

„Je moet niet tegen me praten als ik
werk,” zei ze tegen Marieke.

„Je brengt me in de war.

Werken en praten tegelijk, dat gaat
niet.”

Nee, dat wist Marieke wel.

Als zij haar sommen maakte mocht ze
ook niet praten.

De dikke vrouw had een pan op de
tafel gezet.

En allemaal kwamen ze er omheen zitten.

Nu hadden ze alle tijd om Hans en
Marieke te bekijken.

Naast Marieke zat een dametje.

Ze zag eruit of er verguldsel in haar
haar geplakt zat.

Ze nam een plooi van Mariekes jurkje
tussen haar vingers.

„Fijn spul,” zei ze. „Wat kost dat wel?”
„Voor een week gerookte paling,” zei de orgelman. „Als we dat spul eens naar de lommerd brachten?”

Hans en Marieke wisten niet wat de lommerd was.

Maar ze hadden niets geen zin om in hun hemd naar huis te gaan.

Soms was het toch niet zo leuk te verdwalen.

De dikke vrouw lachte en zei, dat ze de kinderen niet bang moesten maken.

„Wij zijn eerlijke mensen, hoor,” zei ze tegen Marieke.

En tegen de jongen, die hen binnen gebracht had, zei ze:

„Breng ze maar eens gauw thuis.”

„Eerst eten,” zei de jongen. En stak zijn lepel in de pan.

„Ook een hap?” vroeg de orgelman.

Hij duwde Marieke bijna zijn volle lepel in het gezicht.

Marieke deed een stap achteruit.
Het kleine meisje kreeg zeker meelij.
Zij ging naar de kast en haalde een
bordje.

De dikke vrouw schepte het vol.

Een lepel kwam erbij.

En Hans en Marieke aten samen van
het bordje. Beurt om beurt een hap.

Wat hadden ze een honger.

In een oogwenk was het bordje leeg.

De grote jongen nam hen nu mee naar beneden.

Het meisje sprong achter hen aan de trap af.

Hans en Marieke werden op een fiets gezet.

Een prachtige blinkende fiets.

Marieke op de bagagedrager en Hans op de stang.

De jongen slingerde zijn been over Marieke haar hoofd en sprong op het zadel.

„Dag! Komen jullie nog eens terug?” riep het meisje.

Marieke gilte dat ze de weg niet wist. Ze hing scheef om haar tot het laatst nog te zien.

De fiets slipte bijna in de bocht.
De jongens in de straat deden nu of ze vrienden waren.
Ze renden nog een eind mee.
„Als ik psst! zeg, moeten jullie je van de fiets laten vallen,” zei de jongen.
„Zomaar laten vallen?” vroeg Hans angstig. „Waarvoor?”
„Dáárvoor,” zei de jongen.
Marieke begreep het best.

Hij mocht niet met twee kinderen op één fiets rijden.

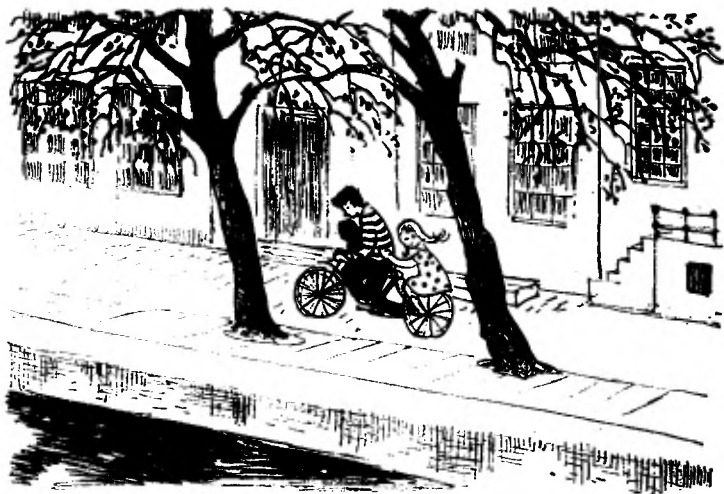
Ze keek angstig naar alle richtingen.

Nu wilde ze helemaal niet graag een agent zien.

De jongen was er verbazend knap in, een zijstraat in te schieten, als hij een pet van een agent zag.

Of hij maakte zich achter een vrachtauto onzichtbaar.

Eindelijk kwamen ze op de gracht waarlangs Marieke naar school ging.

„Hier kunnen we wel verder alleen,”
zei ze.

„Ja, hier weten we de weg,” riep Hans.
Maar de jongen scheen dat niet te ge-
loven.

Hij bracht hen tot voor Marieke haar
huisdeur.

„Dank u wel, meneer,” zei ze.

Hans wilde bellen.

Vóór hij bij de bel was, had de jongen
dat al gedaan.

Moeder deed open en gaf een gil van
blijdschap.

„O, kind, we hebben de politie al opge-
beld. We waren zo angstig. Wáár heb-
ben jullie uitgehangen?”

Marieke wilde vertellen van het draai-
orgel.

En Hans van het aapje.

Maar de jongen deed al een heel verhaal.
Hij deed of hij hen uit de vreselijkste
gevaren gered had.

Moeder was hem zo dankbaar dat ze hem een gulden gaf.

„U wordt bedankt, mevrouw,” zei hij.
„En mag mijn vader de klandizie hebben? Hij is scharenslijper.”

Moeder beloofde het.

En toen beloofde hij vrijdags te komen.
En de eerste keer het grote broodmes gratis te slijpen.

„En breng je dan je zusje mee?” vroeg Marieke.

Ook dat beloofde hij.

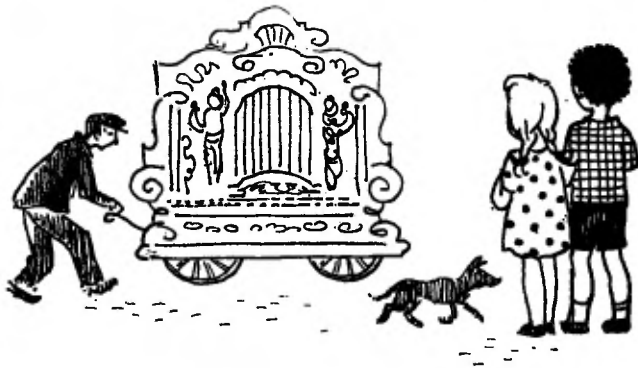
Hoe Marieke ook uitkeek de volgende vrijdag, er verscheen geen scharenslijper.

Of hij het vergeten heeft?

Misschien kon hij het huis niet meer vinden.

Marieke en Hans kijken nu naar ieder draaiorgel.

Maar dat met de pony's hebben ze niet meer gezien.

DIERENVERHALEN

Een aantal dierenverhalen, vlot verteld en zeer geschikt voor kinderen van 6-8 jaar

LEONARD ROGGEVEEN

„Piep” zei de muis

Kip, ik heb je

Jantje Kwak

Van een kip, een eend, een hond, een kat en een tamme kraai

Mis, Poes!

F. S. DE BOER

Ka vertelt

O. L. DE MESTER

Toen aapje Grapjas bij Hond en Kat was

C. M. v. d. BERG-AKKERMAN

Pietje Mus

P. J. RISSEEUW

Het Zwanenest

Tien dieren op een bovenbuis

JAAP VAN BERGEN

Hans en zijn katten

JAN DE WEGER

Timmie

H. M. NOORDZIJ-LENTEN

Kikkertje Krekko

Men kan deze kostelijke dierenverhalen niet lezen zonder zelf geamuseerd te glimlachen, dat is de beste aanbeveling. Kinderlijke, maar nooit kinderachtige humor in woord en beeld.

„Trouw”

In de boekhandel verkrijgbaar

VAN GOOR ZONEN DEN HAAG

Marieke-serie

Tien gezellige kinderboekjes voor meisjes
van 6—8 jaar

door MIA BRUYN-OUWEHAND

Met vrolijke, frisse omslagen en plaatjes van
Rie Kooyman

MARIEKE EN DE EEKHOORN

MARIEKE GAAT MELKEN

MARIEKE BLIJFT ALLEEN THUIS

MARIEKE VERDWAALT OP DE HEI

MARIEKE BAKT PANNEKOEKEN

MARIEKE EN HAAR VRIENDJE

MARIEKE KRIJGT VISITE

MARIEKE WERKT IN DE TUIN

MARIEKE IN DE SNEEUW

MARIEKE EN DE ORGELMAN

Elk deeltje behandelt een geschiedenis uit het
kinderleven en kan apart gelezen worden.

In de boekhandel verkrijgbaar!